

De vertrouwde vreemdeling – Een verhaal van een medestander in Frankrijk

Hoe twee mensen, vreemden voor elkaar, op een stadsbankje elkaar bleven ontmoeten.

De herfst was nog niet in het land, voorbijgangers kwamen langs... Op een ochtend, langs de laan met oude banken, een man, liggend onder zijn mantel, naast hem een fles water. Hij was half in slaap.

De bank is veranderd, hij is gemaakt om nog alleen te kunnen zitten tussen twee metalen armen. Ook de laan is veranderd: geen bomen, maar een busbaan.

Hij was daar, elke ochtend, soms 's middags en 's avonds. Eén keer, twee keer, tien keer, ik kom langs, enkel een glimlach. **Bij de elfde keer, is hij het die me aanspreekt:** "Weet u mevrouw, ik drink niet!"

Aangenaam verrast door zijn uitnodigende woorden antwoord ik: "Maar natuurlijk", en ik zet me naast hem neer op de bank. **De bank die onze bank zou worden.**

Week na week was hij daar. Ik was alleen een voorbijgangster, tussen het station en mijn gezin, ik ben met pensioen. Op een dag vertelt hij mij: "Weet u, ik heb geen cent. Al mijn spaarcenten zijn gebruikt om mijn vader een waardige uitvaart te geven. Ik ben werkloos. In oktober verwacht ik een plek om te wonen. Ik hoop dan werk te vinden. Ik zie een maatschappelijk werkster. Ik kan u mijn dossier tonen."

En inderdaad, hij haalt zijn papieren boven, goed gerangschikt, maar hij heeft zelfs geen map om ze te beschermen. "Beloofd" antwoord ik "ik zal er één van thuis meebrengen."

Op een zondagochtend ben ik op terugweg van de supermarkt om de hoek. Ik kom voorbij de bank. Daar was hij, hij deelde wat brood met een vriend, een kerel van onder de 30, ook op straat.

Ik haalde de twee maaltijdsalades uit mijn boodschappentas. Mijn gezin vindt wel een andere picknick!

En zo blijven we elkaar ontmoeten op ons bankje...

Op een dag, niemand! Maar, in de stationshal, op het vertrek, krijg ik gezelschap. "Goede dag mevrouw, mag ik uw koffer dragen...?"

Daar was hij, mijn man van het bankje, goed gekleed, enthousiast: "Het is zover, ik begin opnieuw!"

Ik heb geen vragen gesteld... Hij stond erop met mij naar het perron te gaan en mij uit te zwaaien, alsof we neef en nicht waren!

Ik ben hem daarna nog één keer tegengekomen, van ver, de vreemdeling nu zo vertrouwd.

Vertaald door G. Malfait, augustus 2017.

Oorspronkelijke titel: Banc Public

V.u.: ATD Vierde Wereld België -

www.atd-fourthworld.org

STOP
ARMOEDE
SAMEN VOOR WAARDIGHEID